

## Arrest

nr. 94 265 van 21 december 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ, loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een etnische Afghaan en een Kuchi van origine te zijn. U verklaart in het vluchtelingenkamp 'Camp Kacha Kara' in Peshawar (Pakistan) geboren te zijn. Uw ouders zouden naar Pakistan zijn gevlucht toen de Russen Afghanistan zijn binnengevallen. U verklaart te zijn teruggekeerd naar Afghanistan vermoedelijk na de presidentiële verkiezingen waarbij Karzai tot president verkozen werd (oktober 2004). Het vluchtelingenkamp waar u in Pakistan woonde werd door de regering afgebroken waardoor u genoodzaakt was te vertrekken. U verklaart terug te zijn gekeerd naar het*

district Mohammad Agha in de provincie Logar, de plaats waar uw ouders oorspronkelijk van afkomstig waren. U woonde nabij het dorp Bini Sherafghan.

U verklaart dat u op een dag aan het fietsen was van het dorp Pol-e-Kandhari (Mohammad Agha, Logar) naar huis. U zou op een bepaald moment een drietal mannen hebben gezien die zich achter een muur schuil hielden. U verklaart dat zij er verdacht uit zagen en dat één van hen een teken naar u deed dat u zich niet moest bemoeien. U zou zijn verder gefietst en een politiewagen zijn tegengekomen. U verklaart dat u de politie vroeg om even verder een kijkje te gaan nemen omdat er een paar mannen zaten die er verdacht uit zagen. Er zou vervolgens een gevecht hebben plaatsgevonden tussen deze mannen en de politie. U verklaart dat twee personen erin slaagden weg te vluchten en dat een andere persoon werd neergeschoten door de politie. U zou onmiddellijk naar huis zijn gevlucht tijdens het gevecht.

U verklaart dat u uw moeder vertelde wat er was gebeurd. Zij zou u verweten hebben dat u zich gemoeid had met die mensen. Ongeveer een week later zou u te horen hebben gekregen dat de zoon van M. S. {...}, A. S. {...}, gecontacteerd was door de taliban. Ze zouden via hem gevraagd hebben naar u en hem gezegd hebben dat u zich ofwel persoonlijk bij hen moest melden zodat zij u konden vermoorden of hen een som van 100.000\$ uitbetalen. U verklaart dat u op dat moment besloten hebt om het land te verlaten.

U stelt naar Kabul te zijn gevlucht waar u 7 à 8 dagen bij uw oom (langs moederskant) hebt verbleven. U stelt vertrokken te zijn in de maand Sawr (april-mei) van het jaar 1390 (2011). U verklaart ongeveer een maand onderweg te zijn geweest. U reisde vanuit Kabul met illegale documenten via Iran naar Turkije om vervolgens naar Griekenland verder te reizen. Vanuit Griekenland zou u in een container op een schip naar Italië zijn gereisd. Vanuit Italië ging u met de trein via Frankrijk naar België. U kwam op 30 mei 2011 aan in België en diende de volgende dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara en een kopie van de taskara van uw vader.

#### B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Logar, meer bepaald het district Mohammad Agha, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, nadat u verdachte personen met wapens had gezien, hen zou hebben verraden aan de politie op een moment dat zij u zouden hebben kunnen zien praten met de politie (gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaart immers dat verklikkers in Afghanistan de doodstraf krijgen, dat ze je gaan vermoorden en dat er geen andere uitweg is. U zou veel verhalen hebben gehoord over mensen die werden opgepakt omdat ze geklikt hadden (gehoorverslag CGVS, p. 22, 24). Er zouden dagelijks wel 100 incidenten hebben plaatsgevonden. Aangezien u zich hier duidelijk zeer bewust van bent, lijkt het hooguit onwaarschijnlijk dat u dergelijk risico zou nemen. U verklaart verder dat u pas wist dat het de taliban was toen u zag dat er een gewapend gevecht ontstond tussen de politie en de 'verdachte personen' (gehoorverslag CGVS, p. 21). Aangezien u de wapens daar al had zien liggen omdat de zak waarin ze verstopt zaten omver gevallen was (gehoorverslag CGVS, p. 21), zou het logisch zijn dat u op voorhand dit verband al had gelegd. Als er al geloof zou kunnen worden gehecht aan deze gebeurtenis, quod non, dan is het zeer merkwaardig dat deze 'verdachte personen' erachter zouden komen dat u diegene bent die op dat moment op een plaats enkele dorpen verder van uw dorp, voorbij hun 'schuilplaats' was gefietst. U verklaart immers dat u over dit incident enkel tegen uw moeder had verteld en dat zij het zelfs verborgen had gehouden voor uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het is dan ook bevreemdend dat deze personen uw identiteit zouden achterhalen. U kwam bovendien niet eens veel buiten omdat u geen werk had, in tegenstelling tot uw vader en broers. Als u werkte, deed u dat immers thuis (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het feit dat deze personen u zouden hebben kunnen vinden nadat zij u in een korte flits voorbij hebben zien fietsen, is dan ook opmerkelijk.

Verder kan er ook verwacht worden dat u iets weet over de identiteit van deze personen aangezien u verklaart dat zij waarschijnlijk uit uw gebied komen, omdat er geen mensen uit andere gebieden komen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Als er, zoals u verklaart, daadwerkelijk een dodelijk slachtoffer bij de talibs zou gevallen zijn, zou er ook kunnen worden verwacht dat u weet over wie het gaat, hetgeen niet het geval blijkt te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 25). Als deze talibanleden uit uw regio afkomstig zijn, zou het bovendien logisch zijn dat u hen had herkend, of op zijn minst ooit eens had gezien. U verklaart in dit verband dat zij 's avonds naar buiten komen en dat zij zich dan bedekken (gehoorverslag

CGVS, p. 25). Nochtans zouden zij op het moment dat u hen met hun wapens achter de muur zag zitten, gewone Afghaanse kledij hebben gedragen en zouden zij er niet speciaal uit hebben gezien (gehoorverslag CGVS, p. 21). Aangezien u geen opvallend persoon was en niet al te veel verplaatsingen maakte (geen belangrijk persoon, geen job buitenshuis), kan er worden gesteld dat het merkwaardig is dat zomaar zouden weten wie u bent en uit welk dorp 'de fietser die hen verraadde' afkomstig was. Het is dan ook niet logisch dat zij zomaar uw identiteit zouden kennen of kunnen achterhalen en dat u geen enkel idee hebt wie zij zijn.

Daarnaast kan daar nog aan worden toegevoegd dat het niet aannemelijk is dat zij enkel van u 100.000\$ zouden eisen en dat zij uw familie hier niet meer mee zouden belasten nadat u Afghanistan verlaten hebt. Indien de taliban daadwerkelijk zou willen dat u moet opdraaien voor het feit dat u hen verklikt had, zou het logisch zijn dat de taliban uw familie nog onder druk zou zetten om dit bedrag te betalen. Aangezien dit niet het geval blijkt te zijn – u verklaart immers dat uw familie zegt dat er niets aan de hand is (gehoorverslag CGVS, p. 26) – zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat u nog steeds gezocht wordt. Het is bovendien nog een indicatie dat uw verklaringen betreffende uw verraad van de taliban bedrieglijk zijn. Hoewel u meermaals verklaart dat uw familie zegt dat het goed is dat u niet meer in Afghanistan bent (gehoorverslag CGVS, p. 9, 26), hebt u geen enkel idee waarom zij dit zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er kan echter van u verwacht worden dat u zich informeert naar de situatie aldaar, te meer gezien u de problemen zou hebben uitgelokt. U bent immers oud en volwassen genoeg om te informeren naar de omstandigheden waarin uw familie leeft. Aangezien u hebt nagelaten dit te doen, kan er worden geconcludeerd dat dit gebrek aan interesse, niet aantoonst dat u werkelijk iets te vrezen hebt in Afghanistan in geval van terugkeer. Het feit dat uw ouders zeggen dat er niets aan de hand is, wijst daar eveneens op.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan dan ook vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U gaf immers te kennen dat uw oom (langs moederskant) in Kabul woont en dat u bij hem 7 à 8 dagen hebt verbleven alvorens het land definitief te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul problemen had. Ook al zou uw vader nooit graag hebben gehad dat u naar Kabul ging, en zou hij u en uw broers daarom nooit hebben toegelaten in het verleden naar Kabul te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13), toch blijkt nergens uit uw verklaringen dat hier concrete redenen voor zijn. U spreekt bovendien zowel Pashtou als Dari (gehoorverslag CGVS, p. 6), hetgeen uw/jullie kansen op een perfecte integratie sterk verhoogt. Tot slot houdt het, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas (cfr. supra), ook geen steek dat u verklaart dat u ook in Kabul gevaar zou lopen omdat de Taliban overal kan terugvinden (gehoorverslag CGVS, p. 27). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u en uw familie zich niet in de stad Kaboel zouden kunnen vestigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en

*dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.*

*Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012 ) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.*

*Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.*

*Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

*De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.*

*De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist. De kopie van de taskara van uw vader kan deze beslissing evenmin wijzigen. Het voegt immers niets toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het toont net zoals uw taskara aan dat u van Afghanistan afkomstig bent.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de artikelen 197, 198 en 199 van de UNHCR Proceduregids.

Verzoeker betoogt het volgende:

*"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.*

*Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door verwerende partij:*

*« De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:*

*a) alle relevante feiten in verband met het (and van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met Inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*

b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker »;

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002).

Aangaande de aanklacht van de Talibanen het bedrag van 100 000\$

Volgens Artikel 48/3 § 5 : « Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven ». Deze artikel moet van toepassing zijn.

Eerste zegt de verweerder dat het niet aannemelijk is dat Meneer S.A. {...} de verdachte personen aan de politie heeft verraden. Maar Meneer S.A. {...} had niet gezien dat ze gewapend waren. Zo wist hij niet dat ze talibanen waren. Daarom verraadde hij de verdachte personen aan de politie. Hij wist pas dat ze talibanen waren toen hij zag dat er een gewapend gevecht ontstond tussen de politie en de verdachte personen, Pas wanneer hij heeft begrepen dat hij talibanen verraden had, werd hij heel bang omdat in Afghanistan verklikkers de doodstraf krijgen.

Het CGVS moet rekening houden met de politieke kenmerken van Meneer S.A. {...}. Inderdaad krachtens Artikel 48/3 § 5 doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. De talibanen zoeken wel naar Meneer S.A. {...} omdat hij een verklikker is volgens de talibanen,

Betreffende het bedrag van 100 000\$, de verweerder zegt dat het niet aannemelijk is dat ze zijn familie niet meer mee zouden belasten nadat hij Afghanistan verlaten heeft. Hij weet niks over dit bedrag omdat zijn familie niet van de situatie in Afghanistan met hem wil spreken. Zo weet hij niet als de Talibanen zijn familie onder druk zetten. Zijn familie spreekt niet over hun problemen- Ze zijn gerustgesteld dat hij in België is. Het is de enige zaak die voor hen van belang is.

Het is opmerkelijk dat verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid opwerpt in het relaas van verzoeker. Er wordt nergens een onduidelijkheid of een tegenstrijdigheid aangestipt, enkel beweert verwerende partij dat het relaas van verzoeker niet aannemelijk zou zijn.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, dient een verklaring die niet betwist wordt door verwerende partij, als geloofwaardig geacht worden (arresten nr.

142.578 van 23 maart 2005, nr 142.159 van 15 maart 2005, nr. 124.069 van 9 oktober 2003, nr. 106.542 van 14 mei 2002, nr. 64.940 van 4 maart 1997...).

Het wordt ook gevolgd door de Raad van State dat ; « Il y a lieu en tout état de cause de rappeler que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; Que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; Que dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ou le constat de fausses déclarations ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute ou ces fausses déclarations, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »

- "Sommige arresten hechten meer belang aan de geloofwaardigheid van het relaas van de asielzoeker, terwijl andere meer belang hechten aan de afweging tussen de geloofwaardigheid en de objectieve situatie in het land. We verwijzen in dit geval naar de oplossing van de Raad in het arrest nr. 35 496 [lees 45 396 - BCHV] va/i de algemene vergadering. In dit arrest werd geoordeeld dat het ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker niet betekent dat de Raad zich niet in fine dient de vraag te stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden", (RW (AV), arrest nr. 45396 van 24 juni

2009

Bron : <http://www.cbar->

bchv. be/LinkClick.aspx?fileticket=kLJeJUeoZXQ%3D&tabid= 111 &mid=817&lanauaa e=nl-NL

De Talibanen hebben Meneer S.A. {...} teruggevonden omdat ze van dezelfde regio komen. Zo is het mogelijk dat ze Meneer S.A. {...} kennen. Ze hebben ook gezien wie Meneer S.A. {...} was. Inderdaad heeft één van de drie mannen een teken om weg te gaan gedaan. Dus heeft die man wel Meneer S.A. {...} gezien.

Volgens de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof, §12, als er een twijfel is moeten we aan de verzoeker het voordeel van de twijfel toelaten :

The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

En volgens de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof, §11 : In assessing the overall credibility of the applicants claim, the adjudicator should take into account such factors as the reasonableness of the facts alleged, the Overall consistency and coherence of the applicant's story, corroborative evidence adduced by the applicant in support of his/her statements, consistency with common knowledge or generally known facts, and the known situation in the country of origin. Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

Bron : [http://www.cbar.bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=kLJeJUeoZXQ%](http://www.cbar.bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=kLJeJUeoZXQ%3D&tabid=111&mid=817&lanauaae=nl-NL)

[3D&tabid=111 &mid=817&lanauaae=nl-NL](http://www.cbar.bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=kLJeJUeoZXQ%3D&tabid=111&mid=817&lanauaae=nl-NL)

"Betere schuilplaats " voor verzoeker

Volgens verweerder wordt Meneer S.A. {...} in de mogelijkheid een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Hij heeft een oom die in Kabul woont. Meneer S.A. {...} is 7 à 8 dagen in Kabul verbleven alvorens het land definitief te verlaten. Zijn vader wilde niet dat hij naar Kabul ging. En als hij in Kabul geen problemen had, zou hij daar blijven. Maar hij moest zijn kinderen en zijn echtgenote te verlaten omdat de Taliban hem overal konden vinden, zelf in Kabul. Hij was ook niet in Kabul in veiligheid.

Bovendien kunnen we in het nieuws lezen dat Kabul niet een veilig stad is :

• Afghanistan : multiples attaques des talibans à Kaboul, Jalalabad et dans la province du Logar

Ce dimanche 15 avril 2012, une série d'attaques revendiquées par les talibans a été perpétrée à Kaboul, la capitale, à Jalalabad et dans la province du Logar. A chaque fois, des bâtiments gouvernementaux (Parlement, bureaux du gouverneur, poste de police) ont été visés, ainsi que des représentations diplomatiques étrangères et des bases militaires de l'Otan. Les talibans ont presque instantanément indiqué, auprès de l'AFP, être à l'origine de la série d'attaques qui a touché la capitale : trois actions contre le Parlement et le quartier des ambassades, près du siège des forces de l'Otan. Selon la police, les assaillants qui auraient tenté de pénétrer dans le Parlement, ont été repoussés et auraient alors pris le contrôle d'un hôtel voisin, jouxtant les bureaux des Nations unies et le palais du président Karzaï. (...)

Bron : 15- avril 2012 ; <http://www.rfi.fr/asie-pacifique/5min/20120415-afghanistan-talibans-attaquent-plusieurs-batiments-officiels-kaboul-jalalaba>

• LES TALIBANS ATTAQUENT EN SÉRIE À KABOUL

Dans Kaboul, avec des soldats américains. Les talibans ont lancé ce dimanche une série d'attaques en Afghanistan, dont trois concomitantes dans Kaboul, contre le Parlement et le quartier ultra-protégé des ambassades.

Les talibans ont lancé six attaques suicide concomitantes dimanche en Afghanistan pour marquer, selon eux, le début de leur traditionnelle "offensive du printemps", dont trois en plein coeur de Kaboul visant notamment le Parlement et le quartier des ambassades. Les hivers afghans, très rigoureux, sont d'ordinaire mis à profit par les insurgés islamistes pour se "reposer", mais les offensives des talibans, dont la guérilla gagne en intensité et s'étend à tout le pays ces dernières années, reprennent généralement de plus belle au début du printemps. (...)

Des attaques de plus en plus audacieuses : Les insurgés ont multiplié ces dernières années les attaques de plus en plus audacieuses au coeur de Kaboul, pourtant transformée en véritable camp retranché au terme de plus de 10 ans de guerre. Ces actions en disent long, selon les experts, sur l'intensification et l'extension à tout le territoire de la guérilla de ces talibans chassés du pouvoir fin 2001 par une coalition internationale emmenée par les Etats-Unis, à la suite des attentats du 11 Septembre. En septembre dernier déjà, les talibans avaient lancé des attaques coordonnées dans la capitale, visant notamment l'ambassade des Etats-Unis et une base militaire de l'Otan, et des combats ayant duré 19 heures avaient fait 14 morts. (...)

Bron : 15 april 2012 ; <http://www.lexpress.fr/actualite/roonde/les-talibans-attaquent-en-serie-a-kaboul-1104634.html>

Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat: " §1 de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt §2 Ernstige schade bestaat uit doodstraf of executie; of, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Wat betreft lettertje a en b, toont het relaas en het verzoekschrift van verzoeker aan op welke wijze hij in zijn geval zou kunnen gedood worden. Hij zegt dat overal waar hij in Afghanistan zal wonen zal hij door de Talibanen vermoord worden, inderdaad krijgen verkliekers in Afghanistan de doodstraf.

Het CGVS erkent in zijn beslissing dat er een aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Afghanistan zijn. Het CGVS erkent ook dat de stad van Kabul niet veilig is. Inderdaad zegt het CGVS dat de stad wel onder aanslagen lijdt, meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen.

Het kan niet betwist worden dat een Afghaanse onderdaan die aannemelijk maakt dat hij uit Logar afkomstig is, de subsidiaire bescherming toegekend dient te worden. Dit houdt in dat verwerende partij toegeeft dat dit een heel gevaarlijk gebied is.

De herkomstcheck die dan uitgevoerd moet worden en waarbij de antwoorden geïnterpreteerd moeten worden, is van levensbelang. Er dient natuurlijk rekening gehouden te worden met het profiel van de kandidaat vluchteling.

Bovendien had een grondig onderzoek omtrent de toepassing van lettertje c van artikel 48/4 moeten geschieden. Inderdaad, kunnen we in het nieuws zien dat er een ernstige bedreiging van het leven van Meneer S.A. {...} in Afghanistan is :

• COMMUNIQUÉ DE PRESSE DU 3 JUILLET 2012- LA BELGIQUE RENVOIE DES PERSONNES VULNÉRABLES VERS L'AFGHANISTAN :

Ce mercredi, un vol vers Kaboul est programmé pour expulser deux Afghans. Pour le CIRÉ, Médecins du Monde et Vluchtelingenwerk Vlaanderen, en les renvoyant vers ce pays en guerre, où ils sont en danger, la Belgique enfreint ses engagements internationaux. D'autant plus qu'il s'agit de personnes vulnérables.

La Belgique s'apprête à renvoyer deux Afghans vulnérables vers Kaboul demain. Et, selon nos informations, sept Afghans se trouveraient actuellement en centres fermés en vue de leur expulsion. L'Afghanistan est un pays en guerre. Même la capitale, Kaboul, n'est pas une ville sûre. Des attaques s'y produisent régulièrement. Ces retours forcés vers l'Afghanistan ne sont pas acceptables.

Les deux Afghans qui seront renvoyés vers Kaboul ce mercredi étaient venus demander la protection à la Belgique. Parwez Sangari est un jeune homme de 19 ans, dont l'histoire a été rapportée hier par la presse néerlandophone. Monsieur A.S.K., lui, est hindou, c'est-à-dire issu d'une minorité religieuse qui, selon le Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, doit être considérée comme un groupe à risque en Afghanistan. Les Hindous y sont gravement discriminés. Sa demande d'asile a été rejetée parce que les instances d'asile ne croient pas qu'il a séjourné récemment en Afghanistan.

Il est vrai que de nombreux Afghans fuient d'abord dans des pays voisins. Pays dans lesquels ils ne bénéficient pas toujours de la protection dont ils ont besoin. C'est pourquoi ils fuient ensuite vers l'Europe. Mais cela ne veut pas dire qu'ils ne courent pas de risques en cas de retour en Afghanistan.

L'Afghanistan est le pays dont est issu le plus grand nombre de demandeurs d'asile au niveau mondial. Cela démontre clairement la dégradation de la situation sécuritaire du pays.

À Kaboul - mais aussi en Europe - les équipes de Médecins du Monde rencontrent et soignent chaque jour de jeunes Afghans qui fuient ce climat de violence. La Belgique et la communauté internationale sont d'ailleurs présentes en Afghanistan pour assurer la sécurité de la population afghane.

Si la Belgique veut être cohérente et respecter ses obligations internationales en matière de droits fondamentaux, elle ne doit pas expulser les migrants afghans en quête de protection vers ce pays où la violence est quotidienne.

Bron : 3 juli 2012 ; <http://www.cire.be/presse/communiqués-de-presse/767-communiqué-de-presse-du-3-juliet-2012-la-belgique-renvoie-des-personnes-vulnérables-vers-l-afghanistan>

## Besluit

Verzoeker volhardt dan ook in zijn standpunt dat hij als vluchteling dient te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming toegekend moet worden in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

In een zulke context, dient het uiteindelijk doeleinde van de asielprocedure niet uit het oog verloren te worden, en indien het relaas samenhangend en verzoeker in grote lijnen geloofwaardig beschouwd kan worden, hem het statuut erkend te worden of in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toegekend te worden.

Verzoeker was werkelijk in staat om een heel doorleefd relaas te geven.

In elk geval, bepaalt de Handbook on Procedure, paragraaf 203 dat : « En appliquant ces dispositions, le principe du bénéfice du doute devrait être accordé dans le cas d'un demandeur d'asile généralement crédible, Les exigences de preuve doivent être appliquées de manière équilibrée, avec la souplesse nécessaire pour tenir compte du caractère spécifique des demandeurs d'asile qui (du fait des circonstances de leur fuite) sont souvent incapables de satisfaire aux normes de preuve habituelles ».

Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in haar arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas (vb. COE, n° 28 972 du 23 juin 2009 ; RW, nr. 18.937 du 20 novembre 2008, RW nr. 27.489 van 19 mei 2009)."

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en de "artikelen" 197, 198 en 199 van het Handbook correct stelt dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren, toont hij niet aan dat door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing telkens de meest nadelige interpretatie werd weerhouden en deze laatste daardoor een appreciatiefout heeft begaan, zoals blijkt uit wat volgt.

2.4. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de verdachte personen aan de politie heeft verraden, stelt verzoeker dat hij niet had gezien dat ze gewapend waren. Zo wist hij niet dat ze van de taliban waren. Daarom verraadde hij de verdachte personen aan de politie. Hij wist pas dat ze van de taliban waren toen hij zag dat er een gewapend gevecht ontstond tussen de politie en de verdachte personen. Pas wanneer hij had begrepen dat hij leden van de taliban verraden had, werd hij heel bang omdat in Afghanistan verklidders de doodstraf krijgen. Vervolgens stelt verzoeker dat krachtens artikel 48/3 § 5 van de vreemdelingenwet het niet ter zake doet of de verzoeker in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. De taliban zoeken hem wel omdat hij volgens hen een verklidder is.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat – waar verzoeker zich louter beperkt tot een herhaling van zijn asielmotieven – dit echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). In tegenstelling tot wat verzoeker thans tracht voor te houden, met name dat hij niet gezien had dat ze gewapend waren, blijkt voorts uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen dat verzoeker de mannen verdacht vond omdat ze een zak met wapens hadden en dat deze zak open lag (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 21). Hieruit blijkt aldus dat verzoeker wel degelijk had gezien dat de mannen gewapend waren. Mede gelet op de verklaringen van verzoeker dat verklikkers in Afghanistan de doodstraf krijgen oordeelde de commissaris-generaal dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een dermate groot risico zou nemen om de verdachte personen te melden aan de politie.

De verwijzing naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat verzoekende partij niet noodzakelijk in werkelijkheid de kenmerken van één van de criteria van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dient te vertonen doch het volstaat dat deze haar door de actor van de vervolging wordt toegeschreven – is niet dienstig, meer in het bijzonder omdat het voorgehouden asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beoordeeld en verzoeker er niet slaagt dit aanvaard te herstellen.

2.6. Waar in de bestreden beslissing betreffende het bedrag van 100.000 dollar gesteld wordt dat het niet aannemelijk is dat ze zijn familie hiermee niet meer zouden belasten nadat verzoeker Afghanistan verlaten had, repliceert verzoeker dat hij niets weet over dit bedrag omdat zijn familie over de situatie in Afghanistan met hem niet wil spreken. Zo weet hij niet of de taliban zijn familie onder druk zetten. Zijn familie spreekt niet over haar problemen. Ze is gerustgesteld dat hij in België is. Het is de enige zaak die voor haar van belang is.

2.8. De Raad wijst erop dat verzoeker met bovenstaand betoog geenszins kan overtuigen. Van een persoon die verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban, kan verwacht worden dat hij op de hoogte is en geïnteresseerd is in de verdere evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, des te meer omdat de taliban van hem een som van 100.000 dollar eisten en zijn familie nog steeds in Afghanistan woont. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat verzoeker zich zou vergenoegd hebben met de verklaring van zijn familie dat er niets aan de hand is, maar dat het goed is dat hij niet meer in Afghanistan is, zonder hierover meer informatie te vragen. De verwerende partij stelt dan ook terecht dat zijn verklaringen hieromtrent verder afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

2.9. Verzoeker stelt vervolgens dat het opmerkelijk is dat de verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid of onduidelijkheid aanstipt in zijn aanvraag en dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verklaring die niet betwist wordt door de verwerende partij als geloofwaardig dient beschouwd te worden.

2.10. Zoals eerder werd gesteld kunnen verklaringen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. In de bestreden beslissing worden verschillende onaannemelijkheden vastgesteld in zijn aanvraag, zodat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat de verwerende partij zijn aanvraag onbetwist heeft gelaten en zijn aanvraag als geloofwaardig dient te worden beschouwd. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker met zijn verwijzing naar diverse rechtspraak niet aantoont dat de gegevens die zijn zaak kenmerken identiek zijn aan de gegevens van de door hem aangehaalde rechtspraak.

2.11. Verzoeker stelt vervolgens dat de taliban hem hebben teruggevonden omdat ze van dezelfde regio komen. Zo is het mogelijk dat ze hem kennen. Ze hebben ook gezien wie hij is, omdat één van de drie mannen een teken aan hem heeft gegeven om weg te gaan.

2.12. Verzoeker slaagt er met zijn betoog evenwel niet in de onaannemelijke verklaringen die hij hierover heeft afgelegd in hun geloofwaardigheid te herstellen. Immers, de verklaringen van verzoeker dat de taliban wel wisten wie hij was dient mede gelezen te worden in het licht van de verklaring dat verzoeker de identiteit van de talibanleden niet kende. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker, die stelde dat deze personen uit zijn gebied komen, deze personen niet kent maar dat zij anderzijds hem wel zouden kennen, dit te meer nu verzoeker geen opvallend persoon was en niet al te veel verplaatsingen maakte en aldus kan aangenomen worden dat de taliban niet zomaar zouden weten wie verzoeker is en uit welk dorp 'de fietser die hen verraadde' afkomstig was. De Raad wijst erop dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen

motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.13. Waar verzoeker verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR inzake het voordeel van de twijfel, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is.

2.14. Inzake het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief kan opbouwen in de stad Kaboel, herhaalt verzoeker vooreerst zijn verklaringen en stelt vervolgens dat Kaboel geen veilige stad is. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert uit twee internetartikelen van 15 april 2012. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst voorts nog naar een perscommuniqué over het terugsturen van kwetsbare personen naar Afghanistan.

2.15. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn oom langs moederskant in Kaboel woont, waar hij bovendien reeds 7 à 8 dagen heeft verbleven vooraleer hij naar België is gevlucht. Uit niets blijkt dat verzoeker problemen heeft gekend in Kaboel. Verzoeker spreekt zowel Pashtou als Dari hetgeen zijn kansen op een perfecte integratie sterk verhoogt. Er is geen enkele indicatie voorhanden waarom verzoeker zich aldus niet in Kaboel zou kunnen vestigen. Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, toont geenszins aan dat het voor hem desgevallend onmogelijk zou zijn om zich te hervestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Het niet onderbouwde betoog van verzoeker waarom er voor hem geen vestigingsalternatief in Kaboel is, kan gelet op voorgaande niet overtuigen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kaboel geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die aan het administratief dossier werd toegevoegd (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan" van 15 juni 2012 en 11 juli 2012, stuk 21), blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kaboel: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten. De Raad stelt vast dat het geweld in Kaboel niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kaboel actueel geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de artikelen waar verzoeker naar verwijst deze vaststellingen bevestigen, en dat verzoeker in casu niet behoort tot een "high profile" doelwit. Met betrekking tot de persmededeling van 3 juli 2012 wijst de Raad erop dat hierin enkel kritiek wordt geuit op het terugsturen van Afghanen naar Afghanistan, doch hieruit blijkt geenszins dat er in de hoofdstad Kaboel actueel een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast

dat verzoeker in Kaboel over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker over het feit dat hij afkomstig is uit Logar, is gelet op voorgaande niet dienstig.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER